

DEEPAK CHOPRA

JEDEN Z NEJPRODÁVANĚJŠÍCH AUTORŮ
PODLE NEW YORK TIMES

TŘINÁCTÁ
UČEDNICE

DUCHOVNÍ DOBRODRUŽSTVÍ

Všechna práva vyhrazena. Tato publikace a všechny její části jsou chráněny autorskými právy. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, uložena v rešeršním systému nebo dále předávána, a to v jakékoliv formě, jakýmkoliv způsobem, elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním apod., bez předchozího písemného souhlasu vydavatele. Osoba, která by učinila jakékoliv neoprávněné kroky v souvislosti s touto publikací, může být vystavena trestnímu stíhání a vymáhání náhrady za způsobenou újmu.

Původně vyšlo jako THE 13th DISCIPLE: A Spiritual Adventure
v nakladatelství HarperOne, divizi společnosti HarperCollins Publishers

Copyright © Deepak K. Chopra and Rita Chopra Family Trust, 2015

Publikováno po dohodě s HarperCollins Publishers

Překlad © Julie Tesla, 2016

Fotografie na přebalu © shutterstock.com

© Nakladatelství ANAG, 2016

ISBN 978-80-7554-015-7

OBSAH

Část první

MYSTERIJNÍ ŠKOLA 5

Část druhá

NEVIDITELNÉ EVANGELIUM 105

Doslov

ZÁHADA A VY 235

KAPITOLA

Bylo chladné zamračené ráno bez svítání, pár týdnů před Vánoci. Mare se právě chystala vyrazit do práce, když zazvonil telefon. Volala matka.

„Sestra Margaret Thomas zemřela.“

„Kdo?“ Otázka z ní vyšla jako nezřetelné zamumlání, zapíjela totiž poslední sousto malinové sušenky zbytkem instantní kávy. Několik zbylých krystalků nechalo na dně šálku tmavé skvrny.

Matka netrpělivě odpověděla: „Tvoje teta Meg, ta jeptiška. Jsem z toho úplně mimo.“

Na drátě na chvíli zavládlo ticho. O Marině tetě se v rodině už dlouho nemluvalo.

„Mare, jsi tam?“ Matka pokračovala, aniž by čekala na odpověď. „V klášteře mi nechtějí říct, jak umřela. Řekli jenom, že odešla. Odešla? Bylo jí sotva padesát. Potřebuju, abys tam zajela.“

„Proč tam nemůžeš jet ty?“

Mare svou matku z různých důvodů nesnášela. Jedním z nich byla její nekonečná zásoba žádostí, většinou banálních a nesmyslných. Požádat o něco bylo jako šknout za neviditelnou šňůru zástěry.

Do hlasu v telefonu se vkradl loudivý tón. „Víš, že se jeptišek bojím.“

„Meg byla tvoje sestra.“

„Nebud' hloupá, bojím se těch ostatních jeptišek. Jsou jako strašidelní tučňáci. Podepiš, co bude potřeba, ať nám můžou vydat tělo. Jsme jediná,

koho má – měla.“ Matka začala tiše plakat. „Přivez mi moji drahou sestru domů. Můžeš to pro mě udělat?“

Jelikož s tetou Meg nebyl nikdo v kontaktu už celá léta, „drahá sestra“ zněla poněkud neupřímně. Jenže práce, do níž Mare mířila, byla jen výpomoc, takže tam jednoduše mohla zavolat a hodit se marod.

„Udělám, co budu moci,“ řekla.

Brzy byla na dálnici a mířila na západ. Po cestě na půl ucha poslouchala album Jamese Taylora, které vyšlo před dvaceti lety – tedy zhruba v době, kdy byla vyrobena její rachotící Honda Civic. Marinu kariéru, kterou si ve skutečnosti ještě nevybrala, pozdržela ekonomická krize. Stejně jako další mladí lidé její generace se nechala unášet proudem a měsíc co měsíc se strachovala, že se možná bude muset nastěhovat zpátky k rodičům. To by znamenalo vybrat si mezi nimi. Její matka po rozvodu zůstala ve starém domě. Otec se se svou novou ženou přestěhoval do Pittsburghu a ozvali se jí na Vánoce a narozeniny, tedy většinou.

Mrkla na sebe do zpeřené zrcátka a v místě, kde si špatně namalovala rtěnku, si všimla jasně červené šmouhy. *Proč ji napadlo, že budou jeptišky očekávat, že na sobě bude mít make-up?*

Teta Meg před svým útekem do kláštera nosívala rtěnku v naprosto úžasném odstínu burgundské červené; kontrastovala s její bledou irskou pletí jako kapka vína na plátěném ubruse. Meg bývala krasavice, o tom nebylo pochyb. Měla vystouplé lícní kosti a elegantní nos typický pro rodinu McGearových, jejich nevýraznější rys. Bez nějakého konkrétního důvodu se z ní stala stará panna. (Meg se označení „stará panna“ líbilo kvůli jeho zastaralosti a politické nekorektnosti.) Muži jejím životem jen proplouvali. „Měla jsem plno příležitostí, to se neboj,“ chlubila se kousavě. Svého času byla dokonce pravidelnou návštěvnici barů pro nezadané. „Příšerná místa,“ říkala o nich. „Zabíjejí duši.“

Nikdo Meg nepovažoval za nějak obzvlášť zbožnou, bylo pro ně tudíž překvapením – a vůbec ne příjemným –, když ve zralém věku čtyřiceti let náhle oznámila, že se stane jeptiškou. Měla plné zuby své role nejstarší ne-

provdané sestry, která byla vždycky k dispozici kvůli hlídání dětí, obstarávala nákupy a starala se o dům, kdykoliv někdo onemocněl, a poslouchala tlachání svých neteří o jejich nápadnících, než se náhle zarazily a rozpačitě pronesly: „Promiň, teto. Můžeme mluvit o něčem jiném.“

Rodina se cítila provinile, když Meg oznámila, že zažádala o vstup do kláštera jako novicka. Hlodala v nich otázka: *Co jsme udělali špatně?* O dva roky dřív zemřela Marina babička na rakovinu žaludku. Pokud kdy vůbec měla nějaké pevné náboženské přesvědčení, měsíce nesnesitelných bolestí ho odvály pryč. Nevyžádala si ani návštěvu otce Rileyho, ale když se ke konci objevil v jejím pokoji, nebránila se. Nadopovaná morfiem si byla sotva vědoma oplatky a vína, když jí zvedl hlavu z polštáře při svatém přijímání. Nikdo nevěděl, zda má být rád, že se babička nedožila dne, kdy děvče z rodiny McGearových vstoupilo do kláštera.

Marin dědeček se po smrti své ženy pohroužil do osamělého zármutku, ukryl se ve svém domě a po setmění nechával zhasnutá světla. Každou sobotu sekal trávník před domem, ale na zadním dvorku plevel divoce bujel jako prokletý les strážící hrad smutku. Když Meg zaklepała na dveře a oznámila mu, že vstupuje do kláštera, ožil tak, jak se mu to nepodařilo už celé měsíce.

„Nevzdávej se, pořád vypadáš dobře. Plno chlapů by bylo pyšných, kdyby tě mohli mít.“

„Neblázni,“ odsekla mu červenající se Meg. Políbila ho na čelo. „Ale díky.“

Nakonec všechny šokovala, když jedné noci prostě zmizela a vstoupila do přísného karmelitánského řádu, který byl naprosto uzavřený před světem. Nechystala se stát jednou z těch moderních jeptišek, které nosí běžné oblečení a nakupují v supermarketu rukolu. Jakmile se za Meg zavřely brány kláštera, nikdy už ji nespátřili. Svůj byt nechala netknutý, všechn nábytek zůstal na svém místě a trpělivě čekal na návrat, který se neměl nikdy uskutečnit. Její šaty visely úhledně ve skříni a působily smutným dojmem věcí, které se staly neužitečnými.

Mare bylo osmnáct, když její teta zmizela.

„Útěk do Egypta,“ označila to její matka s nádechem hořkosti a opuštěnosti. „Žádné pořádné rozloučení.“

Ani to, že byli velká rodina, je po Megině odchodu nechránilo od pocitu prázdnoty. Případalo jim jaksi nejasně zlověstné, že během oněch deseti let nikdy nenapsala ani nezavolala. Neslyšeli o ní ani slovo, dokud Marina matka neobdržela zprávu o tom, že sestra Margaret Thomas, přízrak osoby, kterou kdysi znali, odešla.

Klášter stál na odlehlém místě a nebyl v telefonním seznamu, GPS navigace ovšem věděla, kde ho najít. „Po třech stech yardech odbočte vlevo,“ radil hlas. Mare odbočila; po další půl míli jízdy jakýmsi přerostlým borovicovým a březovým lesem zpomalila. Pozemky kláštera byly chráněné vysokým plotem z tepaného železa. Cesta končila u brány s opuštěnou strážní budkou. Uviděla zrezivělý reproduktor k ohlášení návštěvníků.

Uvědomila si trapnost celé situace. Jak řeknete, že jste si přijeli pro tělo? Zvýšila hlas, jako kdyby reproduktor mohl být nahluchlý.

„Jsem tu kvůli sestře Margaret Thomas. Jsem její neteř.“

Nikdo neodpověděl; reproduktor ani nezapraskal. Uběhla chvíle a Mare si už začínala myslet, že se bude muset vrátit. Pak se železná brána s cvaknutím pomalu otevřela. Mare jí projela.

V dále stála pod šedivou oblohou pochmurná viktoriánská rezidence z červených cihel. Pneumatiky staré hondy křupaly na štěrku. Mare byla čím dál nervóznější, hlavou jí probleskl Dickens a jeho sirotci, kteří neměli dost kaše k jídlu. Sídlo bylo opravdovým sirotkem, který církev zachránila poté, co se z něj stala velkolepá ruina.

Během jízdy po dlouhé příjezdové cestě ke klášteru přiměla Mare svou mysl vrátit se k tomu, co bude muset udělat. Les kolem cesty bujel, pozemek obklopující sídlo byl však holý, zbavený fontánek a keřů, které ho kdysi zdobily. Místo nechal pravděpodobně vybudovat nějaký bezohledný magnát v dobách, kdy tyto ohromné masy sloužily jako „letní sídla“ obsluhovaná vlastní železniční vlečkou.

Zaparkovala na konci příjezdové cesty a přistoupila k hlavním dveřím. Vedle zvonku visela cedulka se strohým, ručně psaným nápisem: „Mezi nešporami a tercií dodržujte klid. Nerušte.“

Tercie? Mare si nemohla vzpomenout, kterou příšerně brzkou hodinu to znamená – zachvěla se při představě holých nohou kajících jeptišek dopadajících před svítáním na studenou kamennou podlahu. Zazvonila na zvonek. Po chvilce váhání ji bzučák pustil dovnitř, stejně anonymně jako u hlavní brány. Obezřetně vešla a počkala, až se její oči přizpůsobí náhlému úbytku světla. Ocitla se v ohromné vstupní hale. Na jedné stěně byl výklenek se sochou Panny Marie. Přímou před ní blokovala cestu silná kovová mříž rozdělená na čtverce o velikosti čtyř palců. Otvory návštěvníkům umožňovaly zírat na obyvatelky, aniž by se přiblížili příliš blízko. Výsledným dojmem bylo něco mezi zoo a vězením.

V tomto případě nebylo na koho zírat. Mare si sedla na vratkou návštěvní židli s prohnutým ratanovým sedákem a čekala. Začínala mít strach, že se k ní přirítí jeptiška a pokárá ji za to, že v páté třídě přestala chodit do náboženství, jako by se zpráva o jejím provinění donesla ke každé sestře v okolí. Hleděla na široké schodiště na druhé straně mříže. Mlhavě si představovala, jak se v dobách, kdy toto místo bývalo venkovským útočištěm bohatého muže, schodů dotýkaly lodičky debutantek oděných do saténu, které cupitaly dolů za svými milými.

Uběhla další chvíle. Ticho působilo tajuplně a cize. Řád karmelitánek byl asketický a bezvýhradně oddaný pravidlu „modli se a pracuj“. Mare si o tom našla video na YouTube. Jeptišky se na videu neustále usmívaly. Zdravily reportéra zpoza kovové mříže, jako byla ta, u níž seděla Mare. Neomalený reportér se zeptal: „Jak dlouho jste za mřížemi?“ Jeptišky se smály. Z jejich pohledu žily ony na té správné straně mříží.

Mare se podívala na hodinky. Nebyla tam ještě ani pět minut. *Ať už je to za mnou*, pomyslela si. Bylo to smutné, ale snaha vybavit si Meg takovou, jaká bývala kdysi, se zdála marná.

Konečně se ozvalo slabé klapání, jak dolů po schodech scházela jedna z jeptišek – pomalu, neřítla se na ni – a přes rozlehlou mramorovou podlahu se blížila k návštěvnici. Nemohlo jí být víc než dvacet. Mare četla, že se klášterům nedaří nacházet nové členky a trvale stárnou. Jejich řady ztenčují smrt.

„Je mi líto, že jsme vás nechaly čekat,“ omluvila se mladá jeptiška s plachým úsměvem. Nevypadala jako káravý typ. Jemně voněla mýdlem na praní a dezinfekcí. Její drobné ručky byly rudé a rozedřené; když si jich Mare všimla, schovala je do rukávů hábitu. Mare odolala nutkání pokřičovat se.

„Přijela jsem kvůli sestře Margaret Thomas,“ vysvětlila. Nervozita ji donutila mluvit hlasitě a její hlas vytvářel ve velkém prázdném prostoru ozvěnu.

„Ach,“ odvětila mladá jeptiška. Vypadala hispánsky a mluvila s přízvukem. Přestala se usmívat.

„Jsem její neteř,“ dodala Mare.

„Rozumím.“

Sestra odvrátila pohled. Její tvář olemovaná hnědou a bílou kápí zůstala přátelská, ale nic neprozrazovala.

Mare si odkašlala. „Nevím, jaký máte postup, když někdo zemře. Přišlo to velice náhle, byl to šok.“

„Jak to myslíte?“ Sestra vypadala opravdu zmateně.

„Vy to nevíte? Dostali jsme zprávu, že sestra Margaret Thomas, moje teta, odešla. Jsem tu, abych vyzvedla její tělo. Takže jestli máte nějaké papíry k podepsání a jestli máte číslo místní pohřební služby...“ Hlas se jí vytratil.

Teď už se sestra zděsila. Její narůžovělé líce najednou zbledly. „To není možné. Víte –“

Mare ji přerušila. „Nemůžete si ji nechat a neuvědomit úřady.“

„Cože? Nechte mě domluvit.“ Mladá jeptiška zvedla ruce v prosbě o trpělivost.

Mare však začala být podezřívavá. „Nemůžete ji pohřbít samy. Jak vůbec umřela?“ Snažila se znít rozzlobeně, hlavou jí ovšem proběhla pochybnost. Možná má klášter ze zákona právo na každého, kdo zemře v jeho řádu.

Sestra zalomila rukama. „Prosím, přestaňte. Vaše teta už tu není. Je pryč. Celé je to nedorozumění.“

Mare se rozsvítilo. „Moje matka si myslela, že ‚odešla‘ znamená, že je mrtvá.“

„Ne. Sestra Margaret Thomas se včera neukázala na tercii a její pokoj byl prázdný. Měly jsme velký strach. Nechaly jsme zprávu na jediném kontaktním čísle v její složce. Náš kontakt s okolním světem je minimální. Takové jsou předpisy, jimiž se řídíme. Jste katolička?“

Mare přikývla. Připadala si k smíchu a mumlala omluvu, ale mladá jeptiška pokračovala a její přízvuk byl čím dál silnější. Dalo jí práci udržet emoce na uzdě.

„Margaret Thomas byla naše sestra. Patřila Kristu, ne své rodině. Když se však sestra najednou neobjeví na modlitbách a její pokoj je opuštěný, *Dios mio*, cítíme se zavázány dát někomu vědět.“

„Takže prostě odešla a vy nevíte kam?“

„Přesně tak. Odpusťte nám. Nechtěly jsme vás ranit.“

„V pořádku. Není co odpouštět.“ Mare chtěla rozrušenou sestru uklidnit, vypadala totiž ve svém hrubě tkaném hábitu a se zarudlýma rozedřenýma rukama velmi zranitelně. Zvědavost jí ovšem nedala.

„Jenom jedna věc. Můžu vidět její pokoj?“

„Ach, obávám se, že to nebude možné.“ Sestra nedokázala skrýt své rozčilení a otočila se k odchodu. Měla z toho špatný pocit, ale pravidla jsou pravidla. Za mříž se nikdo nedostane.

Mare na ni zavolala. „Co její osobní věci? Jestli tu něco nechala, chci si to vyzvednout. Řekla jste, že mě nechcete ranit.“

Když sestře připomněla její vlastní slova, cítila se jako manipulátor, bylo jí však jasné, že se její matka nespokojí se slovy „Meg je pryč“. Jedno Megino zmizení bohatě stačilo.

Odcházející sestra se neotočila. „Počkejte tu,“ zamumlala.

Odcupitala nahoru a velká vstupní hala se opět ponořila do ticha. Po chvíli se na širokém schodišti objevila nová jeptiška, která na Mare jen letmo nesměle pohlédla a ihned sklopila oči jako hollywoodská rekvizita vyrobená speciálně pro velkolepé nástupy. Druhá jeptiška byla starší, mohlo jí být kolem sedmdesáti, a hnědý hábit, který ji jako kokon zakrýval od hlavy

až k patě, nedokázal skrýt její artritickou chůzi. Působila nestabilně, jak se potýkala s kartonovou krabicí, kterou nesla v náruči. Když se po mramorové podlaze dopotácela k mříži, kývla směrem k otvoru na straně. Byl velký přesně tak akorát, aby jí kartonová krabice mohla proklouznout.

„Obávám se, že to je všechno,“ prohlásila stará jeptiška. Byla lehce zadýchaná a horní ret jí z té námahy zvlhnul. Stejně jako mladá sestra se ani ona nepředstavila. Když se jí Mare chtěla podívat do očí, zůstaly sklopené. Na rozdíl od mladé sestry neprojevila žádnou účast.

Mare zabručela poděkování, ale stará jeptiška už byla otočená zády.

Nastal čas ono přízračné místo opustit. Mare zvedla krabici oblepenou vrstvami izolepy. I když měřila na každé straně jen necelou stopu, zdálo se jí, jako by obsahovala hromadu olova. Nahoře byla místo štítku přilepená bílá obálka.

Jakmile vyšla ven na šedivé světlo a nadechla se ostrého zimního vzduchu, začala se jí vyjasňovat mysl. S každým krokem směrem k autu se cítila méně a méně otupěle, jako kdyby se probouzela z omamujícího středověkého kouzla. Než si stihla uvědomit všechny otázky, na které se zapomněla zeptat, měla ruku na klice od dveří auta ojíněných sněhovými vločkami.

Nedozvěděla se nic o tetiných posledních dnech v klášteře. Odešla z kláštera nemocná, nebo zdravá? Byla nespokojená? Jevila nějaké známky duševního neklidu? Mare četla o starých mniších, kteří přerušili desetky let mlčení a ukázalo se, že zešíleli. Jejich fixace na Boha je dohnala do beznadějně psychózy.

Najednou ucítila kvůli tíze balíku bolest v zápěstí. Nastoupila do auta a položila ho na vedlejší sedadlo. Sněžilo tak hustě, že sníh pokryl přední sklo a proměnil vnitřek auta ve zšeřelou jeskyni. Zapnula stěrače a v rádiu naladila zprávy o počasí. Ranní předpověď varovala, že během dne přijde sněhová bouře. Teď byly sotva dvě hodiny. Bouře se přihnala brzy.

Ojeté zimní pneumatiky by měly být důvodem pro to, aby si pospíšila zpátky na silnici, ona ale seděla a tupě zírala na hypnotizující pohyb stěračů. Pak jí zrak padl na balík jako na nějaký div světa. Právo ho otevřít vlastně

náleželo jejímu dědečkovi, jelikož Meg byla jeho dcera a on byl její nejbližší příbuzný. Mare si však všimla, že obálka přilepená nahoře není prázdná. Tenkým pavoučím písmem na ní byla načmáraná poznámka.

Pro tebe

Pro jakého „tebe“? Žádná z jeptišek si nemyslela, že je balík adresovaný jí, jinak by ho otevřely. Kdyby se Mare neukázala, krabice by možná zůstala zapečetěná a mlčící navždy. Očekávala teta Meg, že „on/ona“ určitě dorazí? Mare se natáhla a obálku, která byla k balíku připevněná kouskem izolepy, roztrhla. Nebyl tu nikdo, kdo by jí řekl, aby nestrkala nos do cizích věcí.

Uvnitř byl úhledně poskládaný vzkaz. Opatrně ho otevřela a přečetla si, co se v něm psalo stejným pavoučím písmem.

Ahoj Mare,

toto je od třinácté učednice. Jdi tam, kam tě povede.

*Tvá v Kristu,
Meg*

TAJEMSTVÍ, KTERÉ BY MOHLO ZMĚNIT SVĚT

„Deepak Chopra je skutečný poklad. Opět nám otevírá oči a nabízí naší představivosti možnosti, o jakých se nám ani nesnilo. *Třináctá učednice* je strhující tapisérií myšlenek utkanou jedním z největších hlasů našeho věku.“

MARIANNE WILLIAMSON

„Deepak Chopra mě nikdy nepřestane ohromovat. Pokud ho znáte díky jeho moudrým radám v oblasti fyzického i duševního zdraví a spirituality, dovolte mu, aby vás okouznil také svou živou představivostí a vypravěčskými schopnostmi.“

MARIA SHRIVER

„Deepak je mým lékařem i duchovním učitelem. Neexistuje nikdo, jehož rad bych si cenil více. Už roky je pro mě zdrojem nesmírného štěstí... a pro vás může být také.“

WAYNE DYER

„Proslulý lékař a spisovatel Deepak Chopra je bezpochyby jedním z nej-moudřejších a nejpozoruhodnějších filozofů naší doby.“

MICHAIL GORBAČOV

„Deepak Chopra patří spolu s Arthurem Schopenhauerem, Carlem Jungem a Aldousem Huxleym mezi nevlivnější učence, spisovatele a myslitele, kteří našli pravdu v takzvané věčné filozofii a otevřeli lidem cesty, jež jim tuto pravdu pomáhají uplatnit v běžném životě.“

HUSTON SMITH

www.anag.cz

ANAG
ANDRAGOGOS
AGENCY